

BIBLE PRO DNEŠEK: BŮH, KTERÝ SE NÁM ZJEVUJE

Mnohokrát a mnohými způsoby mluvíval Bůh k otcům ústy proroků; v tomto posledním čase k nám promluvil ve svém Synu, jehož ustanovil dědicem všeho a skrze něhož stvořil i věky.

(Žd 1,1.2)

Roman Mach, teolog

Dovolte mi jednotlivé části tohoto úkolu projít s několika poznámkami.

Původ písma - to je výrok a postoj víry. Napřed jsme uvěřili, prožili jsme obrácení, a teprve pak jsme rozpoznali autoritu Písma. Když se tato logika obrací, obvykle vznikají potíže. Boží slovo, Boží duch, když si nás dotknou, způsobí tuto odpověď. Když to víme, máme jistotu a nemívám potom takovou potřebu Písmo a jeho pravdy tolik dále dokazovat nebo prokazovat, ale vždy nás povzbuzuje ten fakt, že naše zkušenost nám Písmo opakovaně potvrzuje.

Inspirace písma - Drobné příklady uvedené v této části úkolu ukazují, jak důležité je hledat záměr textu, to co se chtělo říci. Když někdo uvidí osobně obraz Mony Lisy, určitě by pak netvrdil, že osobu zná osobně. Pokud bychom například evangelia přirovnali ke čtyřem obrazům, uvědomíme si, že je třeba vnímat i to, jak je každý obraz namalován, co je zdůrazněno, co je na začátku, uprostřed, na konci. To není nahodilé. Autoři se velmi zamýšleli nad tím nejen co napsat, ale také jak to napsat. A proto se může stát, že když nevnímáme ten obraz, ale zdá se nám, že vidíme rovnou skutečnost, že nám mnoho z textu a jeho významu zůstane skryto. Jazyk písma je někdy velmi kreativní a tím je dáno to, co někdy říkáme, že při novém čtení jsme našli nové a nové významy. Je dobré vědět, že znát Písmo, to je něco víc, než když řekneme: „Už jsem je mnohokrát četl.“

Bůh představený jako trojjediný - Jistě se shodneme v tom, že Bůh nás v mnoha ohledech nesrovnatelně převyšuje. Jestliže například ve středověku byla tendence vykreslovat Boha v tak abstraktních filozofických pojmech, že se lidská představa o Bohu téměř rozplývala, my si musíme dát pozor na něco opačného. A sice, abychom nepředstavovali Boha jen jako další nám podobnou postavku ve vesmíru. Trojiční pojetí Boha zvýrazňuje toto Boží tajemství. Musíme si uvědomit, že když my řekneme „osoba“ nebo „trojjedinost“, vždy tyto pojmy známy jen a jen lidsky. Trojiční Bůh existuje v láskyplných vztazích. Jak někdo krásně napsal: „Bůh není věčnou samotou.“ V Bohu je „já“, ale také „ty“, a my se můžeme Bohu podobat právě tím, že žijeme v láskyplných vztazích. O trojičním učení už někdo dávno hezky napsal: „Pokus se je pochopit a ztratíš rozum, pokus se je popřít a ztratíš duši.“

Bůh jako stvořitel - Opět jsme u skutečnosti přijímané vírou. Bůh písma je představen jako stvořitel, všeho tedy jako jedinečný Bůh, jehož uctívání je výlučné a nikdo další se vedle něj v tomto smyslu nevejde. Ve víře čteme svět kolem nás jako stvořený, jako výsledek inteligentního záměru, jako Boží dílo. V tom nás ale znovu vede inspirovaná zpráva Písma, brýle Písma. Svět sám neříká a nevypráví o tom, jak přesně vznikl a co se s ním potom stalo vlivem zla. Ale právě vstup hříchu způsobil, že svět pro nás není snadno čitelný. Stále tedy potřebujeme Boží zjevení a k tomu víru.

Na závěr se setkáváme s tím známým textem: „Neboť Bůh tak miloval svět, že dal svého jediného syna, aby žádný, kdo v něho věří, nezahynul, ale měl život věčný.“ Rád bych vám u tohoto milovaného textu nabídl čtení s jiným důrazem, než je obvyklé. Náš důraz obvykle patří slovíčku „žádný“ nebo „každý“, „aby žádný nezahynul“. Ale ten původní důraz zřejmě spočívá ve slovech: „kdo v něho věří“. A to je klíčové pro téma tohoto úkolu, neboť jsme mluvili o skutečnostech přijímaných vírou.

Eva Henychová, písničkářka

Málokdy to bývá tak, že najednou něco prožiju a vznikne píseň. Spíše to je tak, že se něco jakoby prožívá stále delší dobu. A prožívám to tak dlouho a tak vydatně, až vznikne píseň. A pak skutečně můžu říct, že vím, co chci říct, že jsem to pochopila. Tudíž myšlenka může dostat slova, a slova nosí melodii.

Já si myslím, že Bůh k člověku mluví nekonečně mnoha jazyky, protože on je dárce všeho všech jazyků a všech možností jak s námi mluvit. Takže za vším je Bůh. Akorát člověk musí být pořád trošku ostražitý - ve smyslu opatrný, kritický, protože také občas se stane, že k němu promlouvá něco, co možná je taky bůh, ale tak nějak úplně na druhé straně, jako za zády té myšlenky. Nechci ale mluvit o zlu nebo o ďáblu. Bůh je něco jasného a zjeveného, co se stále projevuje a promlouvá. A někde na druhé straně těch slov nebo možná ve skrytu mezi řádky se ukrývají něco, co není úplně příjemné, takže člověk se musí asi učit celý život odlišovat.

Já třeba miluju biblický příběh, který je ukryt v příběhu uzdravení Lazara. Ten příběh je o jakési paní, která se přiblížila v zástupu až k Ježíši, a tak moc věřila, že se přiblížila jenom k jeho plášti. Věřila, že když se ho jen dotkne, tak bude uzdravena, že stačí jen takový dotyk. Já jsem to jednu dobu hodně moc prožívala fyzicky na sobě, protože jsem prožívala nějakou svoji nemoc. A součástí mého uzdravování bylo tohle, že jsem se hodně kontaktovala s Ježíšem a hodně jsem se v myšlenkách stylizovala do této paní, která je bezejmenná. A jako ona jsem věřila...